

ALTA TENS

NÚMERO 1 ★ MAIG 1993

DEBAT, INFORMACIÓ I REFLEXIÓ JUVENIL

Presentació

Prendre partit

Saps política estimada / més val que t'ho montis bé / el teu paper és tan miserable / que t'amages en el temps / No em facis seguir-te el joc / que no vull prendre partit / que els discursos sempre m'han avorrit / jo no crec en el poder / jo no crec en l'orgull / jo no vull parlar per ningú.

(Sau "Encara que siguin de bar")

Vivim en un món d'explicacions en forma de clip i d'una realitat vista sota la dinàmica del zapping, tot de fàcil ingestió i més ràpida encara digestió. I els joves en som en gran part l'epicentre d'aquest fast food mediàtic.

Prendrem d'aquest univers un dels tòpics menys incerts: la joventut som la potència activa de la societat, amb energia i capacitat per mobilitzar i mobilitzar-se, amb un futur per davant per construir i construir-se.

El cert és però, que aquesta energia potencial no esdevé cinètica. Els joves, un altre tòpic, sovint no fem res més que refrendar l'atonía i l'anòmia social i nacional d'aquest país en què ens ha tocat viure. I a la política li ha tocat, com tot altre element constituït del sistema, també el rebre. Del descens dels joves de la transició, s'ha passat directament al desinterès. I això ni és pas casual ni la culpa és pas nostra.

No és pas casual que per a molts joves hagin establert un binomi indestruïble anomenat política-engany. Els partits que han consolidat l'actual *statu quo* i que l'administren des de les institucions han volgut (i en part amb bons resultats) canalitzar els joves envers dos camins que conflueixen a un sol punt: enlloc.

L'un és prou conegut i no mereix cap línia de comentari: el consum. Els joves tenen a la seva disposició, amb calers pel mig, és clar, tot un món "jove": des de tele-sèries a roba, des de programes lúdics municipals a locals d'alienació etfílica i decibèlica.

L'altre, al qual se centren ara tots els esforços publicitaris, és d'entrada totalment desinteressat, solidari, i fins i tot compromés: el voluntarisme. En vàrem viure fa no massa mesos un dels seus capítols paroxístmics: els Jocs Olímpics. S'està fent servir el treball i l'empenta desinteressada de milers de joves com a vernís lluent per al rostre cimentós d'un sistema, que genera alhora el tantmenfotisme general i la insolidaritat més salvatge, fenòmens contra els quals pretén lluitar aquest voluntarisme ben intencionat però poderosament conductat, i per tant, buit de capacitat crítica envers el sistema. És la poderosa il·lusió de col·laborar amb suposats

grans projectes sense embrutar-se gens les mans en la "miserable" política. Els que només pensen en els diners i el poder ja s'ho faran. I tant!

Voluntarisme i consumisme són les dues cares d'una mateixa roda que gira i gira per no moure's d'on és: el propi sistema. Canviar les coses sembla deixar així de tenir no només interès, sinó també espai. I allò que no ocupa cap espai no existeix. La història a grans trets ja ha finalitzat. Tanquem la barraca, doncs?

Eppur si muove. La joventut catalana de finals dels 80 i inicis dels 90 comença a viure al seu si un gir copernicà de la destrempada generacional anterior. A hores d'ara més de dos milers de joves, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, hem pres partit per la defensa dels drets humans, per la lluita contra els desequilibris econòmics, territorials i socials, per la defensa del medi ambient, per la solidaritat i la pau entre els pobles; en definitiva per un futur millor per la nostra nació, Catalunya. Hem pres partit per la independència. Des de les JERC, és clar.

No entenguem aquesta presa de posició com el producte de cap consigna propagandística. No parlem de cap futur paradisiàc com el que s'enfonsà amb el mur de Berlín, ni cap 2000 nebulós a no se sap on, sinó és dins de l'Espanya multisecular de la qual en som un bolet "diferencial", amb participacions percentuals a negociar no se sap quan. Parlem de posar fi a una realitat marcada per a la majoria de joves com a negatòria de drets tan elementals com el treball, l'habitatge, l'ensenyament de qualitat, en definitiva a un nivell de vida digne.

Per això creiem en la força transformadora dels joves, en la dinamització de la seva energia. Energia que cal conduir a moure la maquinària del moviment d'alliberament nacional català. Des de les associacions de barri o els agrupaments, als consells de joventut. Dels plens municipals als parlaments. Des de la plataforma ecologista comarcal a la concentració nacional pel concert econòmic.

ALTA TENSIO, vol des de les JERC ser eina pedagògica per al nostre redreçament social i nacional canalitzant l'energia, a tota potencia, de la joventut catalana que pren partit per la independència.

